

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/64/2014
Identifikačné číslo spisu:	6412010525
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Burger
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6412010525.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Burgera a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 12. novembra 2014 v trestnej veci obvineného G. V. , pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. et Mgr. Lívie Kostovej, advokátky v Žiari nad Hronom, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. novembra 2013, sp. zn. 2Tos 101/13, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f/ Trestného poriadku dovolanie obvineného G. V. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 13. augusta 2012, sp. zn. 1T 23/2012, bol obvinený G. V. uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona. Za to mu bol uložený podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona a s použitím § 353 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku trest povinnej práce vo výmere 300 (tristo) hodín. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 11. septembra 2012.

Okresný súd Žiar nad Hronom uznesením z 22. augusta 2013, sp. zn. 1T 23/2012, vyslovil podľa § 55 ods. 4 Trestného zákona, že odsúdenému G. V. premieňa zvyšok trestu povinnej práce vo výmere 276 hodín na trest odňatia slobody a nariaďuje odsúdenému vykonať 138 dní trestu odňatia slobody, ktorý mu bol ustanovený trestným rozkazom Okresného súdu Žiar nad Hronom z 13. augusta 2012, sp. zn. 1T 23/2012.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ s poukazom na § 55 ods. 4 Trestného zákona ho súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť obvinený G. V. (č.l. 88).

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 7. novembra 2013, sp. zn. 2Tos 101/13, podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného G. V. zamietol. Rozhodnutie dňa 7. novembra 2013

nadobudlo právoplatnosť.

Proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici obvinený G. V. (ďalej len „dovolateľ“) písomným podaním doručeným súdu 5. augusta 2014 a prostredníctvom obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu 10. októbra 2014 podal dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. d/ a písm. i/ Trestného poriadku.

Obvinený tvrdil, že verejné zasadnutie na Okresnom súde Žiar nad Hronom, na ktorom sa rozhodovalo o premene trestu povinnej práce na trest odňatia slobody, sa dňa 22. augusta 2013 konalo v jeho neprítomnosti, čím boli porušené jeho základné práva a slobody na súdnu a inú právnu ochranu uvedenú v § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku).

Podľa názoru obvineného dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku spočíva v tom, že v konaní o odvolaní sa Krajský súd Banskej Bystrici dostatočne nevenoval právnomu posúdeniu zisteného skutku ako aj správnosti použitia iných hmotnoprávných noriem (obvinený neuviedol, aké konkrétne právne normy boli porušené). Súd po preštudovaní lekárskej správy o práceneschopnosti obvineného v období od 28. februára 2013 do 15. marca 2013 (kedy obvinený nemohol trest povinnej práce vykonávať), nevykonával ďalšie dokazovanie, a to odborné posúdenie zdravotného stavu obvineného. Ani okresný ani krajský súd nevykonali dôkaz - výsluch pracovníka Mestského úradu v Žiari nad Hronom, pretože vykonanie takéhoto dôkazu považovali za nadbytočné. Obvinený ďalej uviedol, že postupom Okresného súdu Žiar nad Hronom a Krajského súdu v Banskej Bystrici došlo v jeho veci k porušeniu základných zásad trestného stíhania, a to najmä: zásady práva na spravodlivý proces, zásady ústnosti a zásady zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona a postupom podľa ustanovenia § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. d/ a písm. i/ Trestného poriadku.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry v Žiari nad Hronom (ďalej „prokurátorka“). Uviedla, že verejné zasadnutie sa dňa 22. augusta 2013 konalo v neprítomnosti obvineného G. V., ktorý mal však upovedomenie riadne a včas vykázané. Okresný súd postupoval v súlade s ustanovením § 293 ods. 5 Trestného poriadku, v ktorom je stanovená výnimka, kedy obvinený nemusí byť prítomný na verejnom zasadnutí. Tento postup má smerovať k urýchleniu konania a zamedzeniu prekážok zavinených obvineným, ktoré by viedli k zmareniu verejného zasadnutia. Rovnako boli splnené aj zákonné podmienky na premenu trestu povinnej práce na trest odňatia slobody. Ďalej prokurátorka uviedla, že podľa § 372 ods. 1 oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. V plnom rozsahu sa stotožnila s uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom z 22. augusta 2013, sp. zn. 1T 23/2012, ako aj s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 7. novembra 2013, sp. zn. 2Tos 101/13. Prokurátorka navrhla, aby dovolací súd na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného G. V. v zmysle § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie bolo síce podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 382 písm. f/ Trestného poriadku). Z tohto dôvodu preto nebolo ani účelné zaoberať sa nedostatkami písomného podania.

Podľa § 368 ods. 1 ods. 2 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371. Ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

a/ rozsudok a trestný rozkaz,
b/ uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
c/ uznesenie o zastavení trestného stíhania,
d/ uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,
e/ uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
f/ uznesenie o schválení zmiernosti a zastavení trestného stíhania,
g/ rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
h/ rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a/ až g/ alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2006, sp. zn. 3 Tdo 5/2006. V odôvodnení tohto uznesenia okrem iného najvyšší súd ďalej uviedol, že Trestný poriadok síce nevymedzuje pojem vec právoplatne skončená, ale z výkladu jeho ustanovení § 368 až § 392 (o dovolaní) je logické prijať záver, že uvedený pojem naplňajú len rozhodnutia týkajúce sa merita veci, teda rozhodnutia, ktorým sa končí trestné stíhanie obvineného ako celok. Odporovalo by logickým zámerom zákona (Trestného poriadku), ak by mimoriadnym opravným prostriedkom - dovolaním bolo prípustné napadnúť aj iné rozhodnutia súdov prvej či druhej inštancie nie vo veci samej, teda tie, ktorými bolo rozhodnuté len o parciálnych otázkach. Takými sú z pohľadu celého trestného stíhania rozhodnutia upravujúce procesný postup, pribratie do konania, uloženie pokuty a mnohé ďalšie. Tieto rozhodnutia majú vlastný režim opravných prostriedkov, pokiaľ ich zákon vôbec pripustil. Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, má teda v trestnom procese výnimočné postavenie a bolo by nelogické jeho osobitný štatút narušať aj možnosťou napadnúť tiež parciálne rozhodnutia, ktorých zákonnosť a dôvodnosť (aplikácia) je posudzovaná napokon v celkovom kontexte pri rozhodovaní in merítum. Pripustenie možnosti určitej parciálnosti dovolania by napokon so sebou prinieslo aj nezodpovedné predlžovanie trestného stíhania, čo odporuje aj tendencii Trestného poriadku (ako vyplýva aj z rôznych lehôt) trestné veci prejednať a rozhodnúť v primeranej lehote (§ 2 ods. 6, ods. 7 Trestného poriadku).

Vychádzajúc z vyššie uvedenej rozhodovacej praxe, od ktorej niet dôvodu sa odchýliť ani v tomto prípade, najvyšší súd konštatuje, že dovolaním napadnuté rozhodnutie o premene trestu povinnej práce nie je rozhodnutím vo veci samej, a teda je rozhodnutím, proti ktorému je dovolanie v zmysle § 382 písm. f/ Trestného poriadku neprípustné.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.